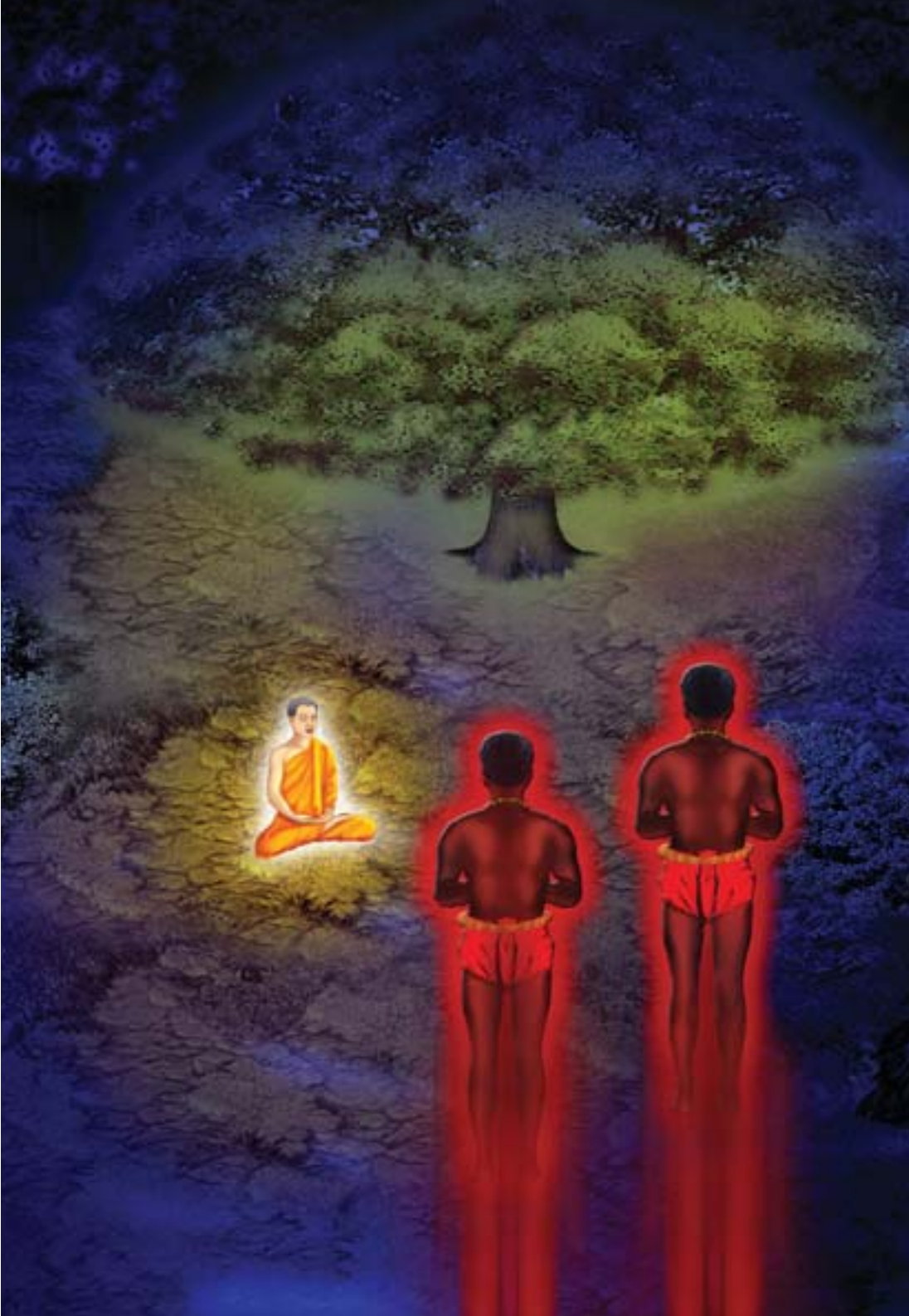

จิต สะอาด
ปราศจากกิเลส

ผู้มีความสะอาดกาย สะอาดวาจา สะอาดใจ
ปราศจากกิเลสอาสวะ ถึงพร้อมด้วยความสะอาด
ล้างบาปได้แล้ว บัณฑิตเรียกว่า เป็นผู้ล้างบาป

จิตสะอาดปราศจากธุลี

๔๒๑

การจัดกิเลสอาสวะเป็นจุดมุ่งหมายของผู้ที่แสวงหาทางหลุดพ้น เพราะตราบใดที่กิเลสยังครอบงำจิตใจอยู่ ชีวิตจะต้องระทมทุกข์อยู่ตลอดเวลา ทั้งทุกข์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ และทุกข์ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งเป็นคราว หากเรายังหาสาเหตุแห่งทุกข์ไม่ได้ เราก็กเปรียบเสมือนคนไข้ที่ถูกโรครุมเร้าอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะไปอยู่ ณ แห่งหนตำบลใดก็ไม่มีความสุข วิธีที่จะทำให้เราค้นพบสาเหตุแห่งการพ้นทุกข์และดับทุกข์นั้นได้ คือการประพฤติปฏิบัติธรรม ซึ่งเป็นหนทางเดียวที่จะขจัดกิเลส เครื่องเศร้าหมองให้หมดไปจากใจได้ เป็นทางดำเนินของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย หากบุคคลใด สามารถดำเนินตามคำสอนของพระพุทธองค์ บุคคลนั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้ถึงฝั่งแห่งความพ้นทุกข์อย่างแท้จริง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อังคุตตรนิกาย ติกนิบาตว่า

“กายสุจี วาจาสุจี

เจโตสุจิมนาสว

สุจี โสเจยฺยสมฺปนฺน

อาหุ นิินุหตฺตปาปก

ผู้มีความสะอาดกาย สะอาดวาจา สะอาดใจ ปราศจากกิเลสอาสวะ ถึงพร้อมด้วยความสะอาด ล้างบาปได้แล้ว บัณฑิตเรียกว่า เป็นผู้ล้างบาป”

จิตสวดปราศจากธุลี

๔๒๒

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ มีใจปราศจากธุลี หมดจดจากกิเลส เครื่องร้อยรัดทั้งหลาย ทั้งหยาบและละเอียด ซึ่งเป็นใจที่ผ่องแผ้วใสสะอาดอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะมีอะไรมากระทบ ก็ไม่สามารถที่จะทำให้ใจของท่านหวั่นไหวหรือเศร้าหมองได้

กิเลสประกอบด้วยรากะความกำหนดยินดี โทสะความขัดเคืองขุ่นข้องหมองใจและโมหะความลุ่มหลงมัวเมา สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถที่จะครอบงำ บังคับบัญชาจิตใจของท่านได้อีกต่อไป ใจของท่านจึงสะอาดบริสุทธิ์ ประดุจหยาดน้ำที่ไม่ติดอยู่บนใบบัว หรือเหมือนผลตาลสุกที่หลุดออกจากขั้ว และมีความสว่างไสวไม่มีประมาณ ดังอาทิตย์อุทัยที่ส่องแสงให้ความสว่างแก่โลกหล้า

เหมือนพระสารีบุตรเถระ ผู้เป็นอัครสาวกเบื้องขวาของพระพุทธองค์ ที่ถึงจะถูกยักษ์มิถุนาภิภูฐิที่มีกำลังมหาศาลมาทูปตีศีรษะท่านด้วยความคะนองก็ตาม แต่ความขุ่นเคือง ขัดใจ หรือโกรธแค้น ไม่ได้อยู่ในใจของท่านแม้เพียงน้อยนิดเลย เรื่องดังกล่าวมีอยู่ว่า

*ในสมัยที่พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ เวฬุวันมหา-

จิตสะอาดปราศจากธุลี

๔๒๓

วิหาร ไกลกรุงราชคฤห์ พระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะ
ท่านไปพำนักอยู่ที่โกโปตกันทรวิหาร วันนั้นเป็นคืนเดือนหงาย
พระสารีบุตรท่านเพิ่งปลงผมใหม่ๆ ก็นั่งทำสมาธิอยู่กลางแจ้ง
เพ็ญมียักษ์ ๒ ตน เหาะผ่านมา ยักษ์ตนหนึ่งเป็นมิจฉาทิฎฐิ
ส่วนอีกตนหนึ่งเป็นสัมมาทิฎฐิ พอเห็นพระสารีบุตรนั่งอยู่
อย่างนั้น ยักษ์มิจฉาทิฎฐิซึ่งในอดีตเคยผูกอาฆาตพระสารีบุตรไว้
จึงบอกกับเพื่อนยักษ์ว่า “นี่เพื่อน เราจะทุบศีรษะของสมณะ
องค์นี้นะ” ยักษ์สัมมาทิฎฐิได้ห้ามว่า “อย่าทำอย่างนั้นเลย สมณะ
นั้นมีคุณธรรมสูงส่ง อีกทั้งยังมีฤทธิ์และอานุภาพมาก” ยักษ์
สัมมาทิฎฐิได้เตือนเพื่อนอยู่อย่างนี้ถึง ๓ ครั้ง แต่ยักษ์อันธพาล
ไม่ยอมเชื่อ ได้ตรงรี่เข้าไปตีศีรษะของพระสารีบุตรเต็มแรง

พระโมคคัลลานะท่านมีตาทิพย์ มองเห็นยักษ์กำลังตี
ศีรษะของพระสารีบุตร จึงได้เข้าไปหาพระสารีบุตร แล้วถามว่า
“ท่านสารีบุตร ท่านยังพอดทนได้หรือ ท่านรู้สึกเจ็บปวดอะไร
บ้างหรือเปล่า” พระสารีบุตรตอบว่า “ท่านโมคคัลลานะ ผมยัง
พอดทนได้ ยังพอให้อัตภาพดำเนินต่อไปได้ เพียงแต่ที่ศีรษะ
ของผมรู้สึกกระเทือนเล็กน้อยเท่านั้น”

พระโมคคัลลานะรู้สึกอัศจรรย์ใจ จึงกล่าวชมพระสารีบุตร
ว่า “น่าอัศจรรย์จริง ท่านสารีบุตร ท่านมีฤทธิ์มาก มีอานุภาพ
มากจริงๆ เพราะยักษ์ตนนี้มีกำลังมหาศาล ขนาดที่ว่าสามารถ

จิตสะอาดปราศจากธุลี

๔๒๔

ทูปข้างที่สูงถึง ๘ ศอก จมลงในดินได้ในชั่วพริบตา หรือจะ
ทำลายยอดเขาใหญ่ให้พินาศก็ยังได้ แต่ท่านกลับไม่เป็นอะไรเลย
เพียงแต่รู้สึกไม่สบายนิดหน่อยที่ศีรษะเท่านั้น”

เมื่อพระสารีบุตรฟังคำนั้นแล้ว ได้กล่าวชื่นชมพระโมค-
คัลลანะว่า “อาวุโสโมคคัลลานะ น่าอัศจรรย์จริงที่ท่านมีฤทธิ์มาก
มีอำนาจมาก ได้เห็นยักษ์ตนนั้น ส่วนผมไม่เห็นแม้เพียงฝุ่น
ในบัดนี้”

พระลัมบาลัมพุทเธเจ้าได้สดับการสนทนาของพระเถระ
ทั้งสองนั้นด้วยโสตธาตุอันเป็นทิพย์ จึงเปล่งอุทานว่า “จิตของ
ผู้ใดเปรียบด้วยภูเขาคิน ตั้งมั่นไม่หวั่นไหว ไม่กำหนดในอารมณ์
อันเป็นที่ตั้งแห่งความกำหนด ไม่โกรธเคืองในอารมณ์อันเป็น
ที่ตั้งแห่งความโกรธเคือง จิตของผู้นั้นได้รับการอบรมเป็นอย่างดี
แล้ว จึงไม่มีความทุกข์”

ส่วนยักษ์เมื่อทูปดีศีรษะของพระสารีบุตรแล้ว ความ
เร่าร้อนพลันบังเกิดขึ้นในร่างกายของตน ไม่อาจดำรงตนอยู่บน
อากาศได้ จึงตกสู่พื้นดินในขณะนั้นเอง มหาปฐพีหนา ๒๔๐,๐๐๐
โยชน์ ที่รองรับเขาลิเนรุสูง ๑๖๘,๐๐๐ โยชน์ ก็ไม่อาจรองรับ
อกุศลที่ยักษ์ได้ทำไว้ จึงแหวกช่องให้เปลวไฟพุ่งขึ้นมาจาก
อเวจีมหานรก หอบเอายักษ์ตนนั้น ซึ่งกำลังทรมานทรมาย ให้ลงไป

จิตสะอาดปราศจากธุลี

๔๒๕

สุมหานรกในขณะนั่นเอง

เราจะเห็นว่า ผู้ที่ฝึกฝนอบรมใจของตนเองมาอย่างดีแล้ว ไม่ว่าจะมีสิ่งใดมากระทบกายให้เป็นทุกข์ แต่ความทุกข์นั้น ไม่อาจกระเทือนเข้าไปสู่ใจของท่านได้เลย เพราะใจท่านบริสุทธิ์ ผ่องใส ไม่มีกิเลสใดๆ มาเกาะกินใจได้ จึงไม่ขุ่นมัว ไม่เศร้าหมองและไม่มีความแค้นเคือง ส่วนปุถุชนผู้ที่ยังมีกิเลสหนา ปัญญาหยาบ ถ้าพลาดพลั้งไปทำบาปอกุศลต่อผู้บริสุทธิ์เข้า ก็จะได้รับผลกระทบอันน่าสะพรึงกลัว เป็นเวลายาวนาน

ดังนั้นการทำบาปด้วยความคึกคะนอง แม้จะเพียงเล็กน้อย อย่าได้คิดทำ เพราะจะเป็นการสั่งสมกิเลสให้พอกพูนยิ่งขึ้น ซึ่งหากเมื่อใดที่กิเลสเข้ามาเกาะกินจิตใจ เมื่อนั้นใจของเราจะ ขุ่นมัว เศร้าหมองและมีดมนในที่สุด เพราะฉะนั้นขอให้ทุกท่าน ตั้งใจทำความดี สร้างบุญบารมีกันต่อไป เพราะบุญจะเป็น เครื่องกำจัดกิเลส ชำระใจให้สะอาด บริสุทธิ์และเป็นที่พึ่งแก่เราได้ ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะต้องทำเป็นประจำสม่ำเสมอต่อเนื่อง และต้องตั้งใจทำกันอย่างจริงจังและหมั่น สังเกตแก้ไข ปรับปรุงตนเองอยู่ตลอดเวลา อย่าลืมนำ ประสพการณ์ ทุกๆ ประสพการณ์ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติธรรมนั้น

จิตสะอาดปราศจากธุลี

๔๒๖

มีคุณค่าเสมอ เป็นเหมือนกระจกเงาส่องสะท้อนให้เรารู้ว่า กาย วาจา และใจของเราบริสุทธิ์เพียงใด ในทุกอิริยาบถที่เคลื่อนไหว ต้องฝึกใจให้หยุดนิ่งตรงศูนย์กลางกายอยู่ตลอดเวลาเปรียบเสมือน ลมหายใจเข้าออก โดยปรับอารมณ์ให้สบายและเบิกบานอยู่เสมอ เพราะสภาพใจที่จะเข้าถึงธรรมได้ ใจต้องสดชื่น เบิกบาน

การทำให้ใจเบิกบานชุ่มชื้น เป็นสิ่งที่จะต้องฝึกฝนให้ติดเป็นนิสัย เมื่อมีเรื่องราวอะไรมากระทบใจ ความขุ่นมัวจะอยู่ในใจของเราได้ไม่นาน อาจอยู่เพียงชั่วครู่เดียว หรือไม่มีอยู่เลย หากฝึกใจได้อย่างนี้ จะเป็นเสมือนเกราะป้องกันภัยแก่เรา คอยขจัดปัดเป่าสิ่งที่จะทำให้เกิดความเครียด ความขัดเคืองใจ หรือความขุ่นข้องหมองใจทั้งหลายให้หมดสิ้นไป

เมื่อตั้งใจฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งต่อไป สักวันหนึ่งจะต้องเข้าถึงพระธรรมกาย และพระธรรมกายนี้แหละ คือ เป้าหมายของชีวิต เป็นที่พึ่งอันประเสริฐที่มีอยู่แล้วในตัวของเรา เมื่อเข้าถึงแล้ว แม้อยู่เพียงลำพังเราก็ก็นิ่งไม่ว่าเหว สามารถที่จะพึ่งตนเองได้ เพราะใจใสสว่างอยู่ภายใน รู้สึกอบอุ่นปลอดภัย แม้แต่กายทำลายชั้นธูปก็ไม่มีความหวาดหวั่นต่อมรณภัย เพราะรู้ว่ามีสุคติเป็นที่ไป ดังนั้นขอให้ตั้งใจปฏิบัติให้เข้าถึงพระธรรมกายกันให้ได้

